

Preljuba Svoboda,

kje si se izgubila? Kam si odšla? Iščem te, a te ne najdem, kljub temu da sploh ne vem, kdaj si izpuhtela. Zdi se mi, kot da je minilo že mnogo let, odkar sem te čutila ob sebi. Svoboda, rada bi te nazaj! Želim se brezskrbno kotaliti po travniku, ne da bi bila ujeta sama v sebi.

Bila si kot žarek toplega jesenskega sonca.

To leto mi ne gre nič po planu. Nikoli te nisem še tako pogrešala kot sedaj, ko moram nositi masko povsod, kot da sem ujetnik nečesa, in ne svobodna duša. Kje so časi, ko sem lahko jedla toliko, kolikor sem želela, ne da bi me skrbelo, če bom kljub temu imela primerno postavo? Razmišljam o tem, da sploh nismo več svobodni, polno je laži okoli nas, omejitev, strašljivih pritiskov ter pravil, ki so nesmiselna, a se jim moramo držati.

Svoboda, ti si kot travnik, poln lepih cvetic, ki dišijo in cvetijo.

Tvoje izginotje sem najbolj zaznala letos med karanteno, ko sem bila zaprta v hiši, ko nisem vedela, ali naj grem na sprehod v gozd. Bala sem se srečati nedolžnega človeka, ki se mi je približeval. Sanjam samo še o varnostni razdalji med ljudmi. In o tem, da nekdo hoče nadzorovati moje misli.

Čeprav naj bi živeli v zelo svobodni državi, se mi zdi, da so te v zadnjih letih skrivoma in tiho, pridušeno zaprli, pod pretvezo, da si še vedno med nami. Vsi si zatiskamo oči, prepričujemo se, da nas varuješ, da si med nami. Nadvse upam, da je morda le resnično tako. Še vedno smem izraziti svoje mnenje, razmišljanje, svoja čustva, a vendarle mislim, da je vse naše življenje skrivoma nadzorovano.

Ravno danes sem se spraševala, kam gre ta svet, preljuba svoboda. Ali tvoje poslanstvo nekateri izkoriščajo za to, da živijo brezsravno življenje brez omejitev, z njimi pa omejujejo življenje drugih? Na eni strani nas peščica nesramno bogatih, močnih in vplivnih ljudi sili v življenje, ki ga nočemo, na drugi strani ljudje uničujejo, kar drugi gradijo, delajo, kar se jim zljubi. Vsi, ki to opazujemo, pa si največkrat apatično zatiskamo oči.

Ne želim si več upoštevati pravil, ki mi jih nekdo v imenu nečesa postavlja in so skregana z zdravim razumom. Ne želim in nisem zmožna nositi maske ves čas pouka. A kaj, ko ne morem ničesar narediti! Ljudje imamo različna mnenja in nesložni težko dosežemo kaj pomembnega. A zdi se mi, da je šlo vse skupaj predaleč.

Čutim, da nisem več svobodna. Ni te, preljuba svoboda! Izkoriščajo pa tvoje ime, tvoj dober značaj, tvoj pravi namen. Če bom mnenje povedala glasno oziroma kršila pravila, bom največji grešni kozel. Plačala bom visoko ceno.

Svoboda je, da bi lahko komur koli, ne da bi ga ponižala in prizadela, povedala, kaj se mi zdi prav in kaj ne. Ne pa da naletim na gluha ušesa, ki se ne menijo za mnenje drugih in živijo tako, kot je le zanje najbolje.

Naši predniki pa so se tako trudili zate! Mi smo le priča, kako se iz tebe norčujejo, te izkoriščajo, maličijo. Sedaj te ni videti, čutiti, ni te, morda si le neka blede senca tega, kar bi morala biti.

Pogrešam te, mislim nate, si te želim. Ne najdem te. Sram me je, da so naši junaki dali svoje življenje zate. Mi pa smo dopustili, da si odšla.

Upam, da se še kdaj snideva.

Vedno tvoja Ana